Ma någgin, kui preester tulli ja tahtis mulle Jummal armo anda, astus liggi, watas tük aega minno peale, pöris ümber ja ütles: „Se keik on hiljaks läinud!“ Need sönnad leikasid mo südda mest läbbi. Ma mötlesin: Jummal woib mind aidata; agga Ta ei aita mitte! Mis waewa ello, hädda ja wallo ma tundsin, sedda ei woi ma sönnaga mitte üllesräkida. Ma någgin, kui mind paljaks kisti ja mo kehha pesti ja surno-rided ümber pandi. Siin ei olnud mul ennam muud sowimist, kui et surnud ollekssin olnud! Mo hinge waim olli terraw; agga lihha ja ihho-nahk ollid tuimad ja kõwwad; mind kanti ja tösteti ühest paigast teise; agga ma ei woinud märki anda, et ma alles ellus ollin; se pu-särk, mis mo ees seisis, waewas mind otsatumal wisil.

12 tundi läksid nenda möda. Üks wanna naesterahwas istus mo jures ja walwas mind; agga omma naest ma ei näinud. Jubba töusis mo südda messe need mötted, et ma teise elluse ollin ärralåinud, ühte waewa paika; agga mötlesin jälle: Mis kurja ollen minna ma peal teinud, et pörgo wallo mind waewab? Ma kahjatsesin jubba, et Jummal mind olli lonud, et pean ellawalt mahha maetud sama!

Kui mind pu-särki tösteti, siis olli mo meel hea ja lootsin surma läbbi ärrapeåseda, mis ka pea sündis. Kirstu-kaan lödi naeldega kinni, ja nüüd lootsin surrewad; agga ei ühtegi! Ma jäin ühhe minnetusse unne sisse, kus ma ennam ei kuulnud egga näinud.

Kui kaua ma nenda ollin olnud, ei tea ma mitte, agga mul olli nüüd hea, mul ei olnud wallo egga waewa. Korraga ärkasin jälle, kui unne läbbi, et ma woisin möttelda ja tundsin, et mo ihho, kui uut rammo olli sanud ja ollin, kui unne nåo sees. Ma sirutasin ommad käed ja jallad wälja; agga kitsas ruum ei annud maad, et ennast ollekssin woinud ligutada. Nüüd olli jälle uus hädda ja ehmatus, sest ma någgin nüüd, et mind ellawalt olli mahhamaetud. Siin olli hädda ni suur, et ueste jälle minnestasin. Keik mo ihho rammo olli surmas löppenud.